

Плутон і Харон

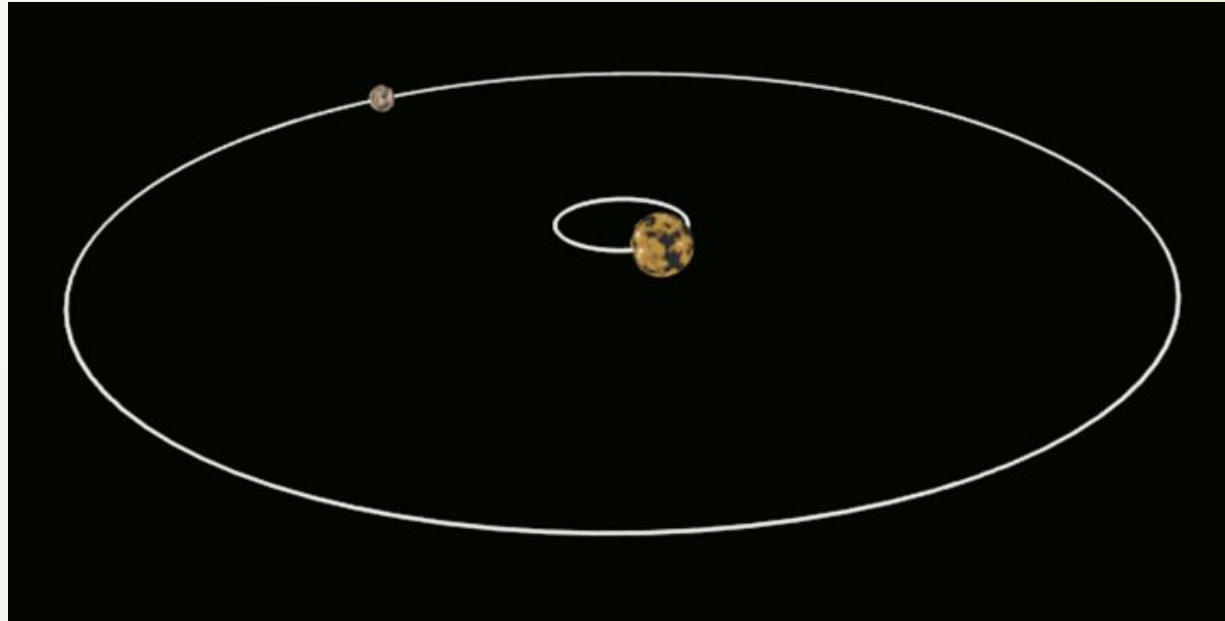
Підготував

Учень групи 11-1

Срібненко Микита

З дня його відкриття 1930 року й до 2006 року Плутон вважали дев'ятою планетою. Однак наприкінці XX і на початку XXI століття в зовнішній частині Сонячної системи були відкриті інші масивні об'єкти, у зв'язку з чим 2006 року Міжнародний астрономічний союз вперше ухвалив формальне визначення терміну «планета». Планету відкрив Клайд Вільям Томбо.

Період осьового обертання Плутона — 6,387 земних діб — дорівнює періоду обертання Харона навколо нього й навколо власної осі. Тому Плутон та Харон завжди повернуті один до одного одним і тим самим боком. Це найбільші тіла Сонячної системи, в яких синхронне обертання є обопільним^[55] (окрім них, це спостерігається лише у деяких подвійних астероїдів, наприклад, Антіопи та Патрокла^[56]). Це явище дало природну точку відліку довгот: нульовий меридіан Плутона проводять через центр півкулі, оберненої до Харона, і навпаки^[5].

У Плутона відомо п'ять супутників, один із яких — Харон — набагато більший за інші. Він був відкритий 1978 року за наземними спостереженнями Джеймсом Крісті [en], а інші — значно пізніше за допомогою космічного телескопа «Габбл». Нікту й Гідру виявили 2005 року, Кербер — 2011, а Стікс — 2012.

Харон відкрив 1978 року Джеймс Крісті. Він назвав його на честь Харона з давньогрецької міфології — перевізника душ померлих через Стікс. Діаметр цього супутника (1212 ± 6 км) перевищує половину діаметра Плутона, а маса становить близько $1/8$ маси Плутона. Це дуже великі співвідношення^[113]: у всіх супутників великих планет Сонячної системи вони значно менші (так, діаметр Місяця становить $1/4$ земного, а маса — $1/81$). Радіус орбіти Харона — 19,6 тисяч км, а період обертання — 6,4 земної добі

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!